

Розділ 1

Людей, які знають соромітну таємницю моєї сім'ї, я можу перелічити на пальцях однієї руки. Це мій хлопець і моя найкраща подруга зі старших класів, якій я довіряла і яка злила інфу всім моїм однокласникам. А тепер це ще й Пенелопа Вінслоу — засновниця і генеральна директорка агентства «Блісс». Я мусила розповісти їй, щоб отримати роботу — це був єдиний спосіб гарантувати собі місце. Деінде через цей секрет на мене тиснули б пальцями, але в «Блісс» він дав мені реальний шанс. Пенелопа навіть запевнила, що він зробить мене зіркою.

Узагалі-то я нічого не збиралася їй розповідати. Мені просто дуже, дуже потрібна була робота, і я відчула, що ця таємниця відчинить переді мною двері. Ще два місяці тому я сподівалася, що сайт People.com, з яким я співпрацювала у студентські роки, візьме мене помічницею редактора. Я уявляла, як вестиму блоги про родину Кардаш'ян чи шоу «Холостяк» — не те щоб це була моя мрія, але так би я розпочала шлях професійної авторки. Однак за тиждень до випуску моя шефіня викреслила мене зі списку. В неї не було грошей, щоб мене найняти, а в мене — навіть плану «Б».

Упродовж наступних двох місяців я майже не спала: кожні п'ятнадцять хвилин оновлювала Craigslist* і сайт вакансій Нью-Йоркського університету, відчайдушно розсилаючи десятки резюме. Я не шукала будь-якого підробітку. Коли, крім пристойної стипендії для навчання на журфаці, ще й набираєшся студентських кредитів, не будеш за безцінь складати футболки

* Сайт електронних оголошень. — Тут і далі посторінкові примітки перекладачки.

в магазині «Гар». Аж ось однієї спекотної ночі на початку липня я натрапила на оголошення від шлюбного сервісу «Блісс».

«Шукаємо тих, хто поєднує серця! – йшлося у заголовку. – Ми дамо вам сагайдак, повний стріл Купідона!

ПРО “БЛІСС”: Ми – елітна шлюбна агенція, що ідеально поєднує одинаків і одиначок міста Нью-Йорка. Наші клієнти втомилися від марних пошуків у мережі. Вони прагнуть нашої фахової підтримки і доступу до єдиної в своєму роді бази клієнтів, що включає підприємців, політиків, адвокатів і митців. Наші консультанти докладають усіх зусиль, щоб знайти потрібну пару. Якщо клієнт – затятий театрал, консультант відвідає афтепати бродвейського шоу, щоб дістати номер телефону провідного актора. Якщо клієнт шукає співрозмовника-інтелектуала, щоб поговорити в ліжку “про високе”, консультант завітає на зустріч “Менса”^{}. Ми не якісь там провінційні свахи. Ми застосовуємо індивідуальний підхід, діємо сміливо та наполегливо, і... це працює! Нам три роки, і ми вже встигли одержати весільні запрошення від низки наших клієнтів.*

Консультанти повинні мати добру інтуїцію, гнучке мислення та понад усе – жагу до пошуку любові. Це не звичайна офісна робота. Ви працюватимете в нашому центральному офісі, вдома, по всьому місту і навіть поза ним. Ви плануватимете захопливі побачення вранці й шукатимете “половинки” ввечері. (Ми ніколи не змусимо потенційну пару зустрічатися за вечерею чи в парку. Це нудно!)

Досить банальних супровідних листів: надішліть нам своє фото і поясніть, чому наші клієнти повинні довіритися вам у пошуках любові».

^{*} Mensa – організація, що об’єднує осіб з високим IQ.

Коли я дочитала, мені перехопило дух. Я пригадала найбільший сором моєї родини, який ми тримали в таємниці: мої батьки зустрілися не в барі й не в коледжі, їх не познайомили друзі (як я стверджувала досі). З якого б це дива чоловік, що їздив на роботу з околиць Нью-Джерсі, зустрів дівчину, яка працювала в полі на околицях Єкатеринбурзької області? Такого не побачиш і в кіно!

Мої батьки познайомилися через свого роду шлюбного консультанта. Батькові було самотньо. Далекого 1991 року він вибрав мою маму з каталогу і заплатив шість тисяч доларів, щоб привезти її з Росії. Ті кілька слів англійською, що вона знала, були вивчені з пісень The Beatles. Йому сподобалося, що їй було 20, вона мала біляве волосся і груди, за великі як для її худорлявої статури. Їй припало до душі, що в нього була машина з касетником. Спорідненими душами їх важко було назвати. За два роки у мами з'явилась я, а ще за вісім вона розлучилася з батьком, ставши натуралізованою громадянкою Америки. Натомість він знайшов іще молодшу білявку з іще більшими грудьми. Отака історія, можете не коментувати.

У «Блісс» все виглядало навпаки: люди мали зійтися через якийсь внутрішній поштовх, що здавалося мені надзвичайно романтичним. Я хотіла долучитися до цього. Пізно вночі я схопилася в ліжку й одразу відправила резюме. Я вже уявляла, як зводжу успішних і красивих людей, які об'їздили пів світу, на зборах «Ліги Плюща»*, відкриттях галерей та благодійних аукціонах, і як усі вони закохуються. А я походжаю з ідеальною укладкою, акуратнішим, ніж зараз, носиком і підкачаними, як у завсідниці спортзалів, ногами. Я сміюся над жартами того хлопця, який пригостив Марка Цукерберга його першим пивом у Гарварді, й мимохідь простягаю йому свою візитівку. *Саша Голдберг, шлюбна консультантка...* Картка добротна, з гострими кутами. Друг Цукерберга —

* Інтелектуальна еліта. Асоціація 8-ми найстаріших американських університетів.

це типаж Патріка Бейтмана з «Американського психопата», він має таке оцінити.

«Я чула, ви неодружені, — кажу я у своїй уяві. — Дайте знати, якщо шукаєте пару».

Потім гордовито йду із зали у парі човників від Manolo Blahnik, які наразі не можу собі дозволити, і сплачую чималий чек.

Чотири дні по тому на співбесіді з Пенелопою Вінслоу я одразу відчула себе легко і комфортно. Генеральна директорка «Блісс» виглядала як сучасна Мерилін Монро: платинові кучері, сплеск червоної помади, спокусливі форми у темно-блакитній сукні та кольорові тату, що змінюються з-під рукавів. Здавалося, співбесіда йде добре. Пенелопу нібито дійсно цікавили моя журналістська освіта й стажування на People.com. Аж раптом вона поставила мене у глухий кут.

— Чому я маю узяти саме вас? — запитала вона.

Я дала добре завчену відповідь:

— Я дуже працьовита, швидко вчуся і налаштована на успіх. Ваша компанія мене вразила.

— Ну-у... — ввічливо, але якимось змуджено відреагувала Пенелопа.

У приміщенні було до біса спекотно. Я відчула, як під коліном збирається крапля поту й змійкою сповзає вниз. До цього моменту я вірила, що мене запросять якщо й не одразу на роботу, то принаймні на другу співбесіду, але тепер засумніувалася й почала хвилюватись. Я дійсно *хотіла* працювати в «Блісс», тож, перш ніж усвідомити наслідки й запанікувати, дістала секретну зброю: бомбу «російська наречена з доставкою». Це мусило б переконати Пенелопу, що я — їхня консультантка. Вона мала зрозуміти.

— Річ у тім, що я — найкраща кандидатура з усіх можливих, — певно, трохи заголосно заявила я. — Мені точно відомо, у що може вилитися хибний союз. Моя мама — з Росії. Тато замовив її через каталог. Вони були одружені десять років, але ніколи не кохали одне одного. Втім, «Блісс» хоче інших історій,

сповнених любові, чи не так? Як на мене, це надзвичайно благородна мета, і я не бачу більш умотивованого кандидата за себе.

Я говорила сплутано, мені перехоплювало подих — не щодня розповідаєш про скелети в сімейній шафі. Однак цей дивний хід спрацював. Щойно оголосившись від здивування, Пенелопа узяла мене на роботу.

Через три дні в мене розпочалося стажування, і я прийшла в центральний офіс «Блісс» — ошатну будівлю з червоно-коричневої цегли, розташовану біля району Бауері, за рогом від магазину здорового харчування «Whole Foods» і крамниці жіночого одягу «Intermix». З обох боків ганок прикрашали ковані перила, а на дверях висів важкий латунний молоток. Я постукала у двері й почула цокання підборів по дерев'яній підлозі.

Двері відчинила Пенелопа. Я хотіла потиснути їй руку, як і минулого разу, але вона вхопила мою долоню довгими червоними нігтями і нахилилася поцілувати мене в щоку.

— Заходь, любя! Рада тебе бачити.

Тоді вона розвернулася й кивнула, запрошуючи мене досередини. За цей офіс, який орендує один із інвесторів «Блісс», не гріх і нирку продати, подумала я. З фое угору підіймалися мармурові сходи, а під ногами рипіла від кроків темна дерев'яна підлога. Провівши мене через залу, оздоблену масивною блискучою люстрою і темно-червоним східним килимом з бахромою, Пенелопа відчинила двері в кабінет. З одного боку під стіною стояв смарагдово-зелений оксамитовий диван, а з іншого до самої стелі височіла вщерть заповнена книжкова шафа.

Директорка зняла білі човники і сіла на диван, підібгавши під себе ноги. Потім вона вказала на вазочку з трюфельним шоколадом «Годіва», що стояла на столику поруч:

— Хочеш цукерку? Це подарунок від щасливого клієнта, який щойно заручився.

Я пригостилася. Пенелопа простягнула мені блокнот і червону ручку та знову сіла на диван, торкнувшись губ довгим загостреним нігтем.

— Шлюбний консультант — найбільш впливова особа на Землі, — почала вона. — Подумай, чого ще хочуть люди, крім любові? Успіху? Можливо. Слави? Не тільки. Уявімо, що ти прийшла на вечірку і тебе запитали, ким ти працюєш. Вони всі мучаться на нудних роботах — хтось бухгалтер, хтось страховий агент. А варто тобі лише сказати, що ти шлюбна консультантка, як усі замовкнуть і дивитимуться тільки на тебе. Вони захочуть, щоб ти влаштувала їм особисте життя, дала пораду, пояснила, що вони роблять не так. От побачиш — ця сила змінює все.

Я ще ніколи не відчувала в собі такого потенціалу, однак він точно був у моєї найкращої подруги Кароліни. Навчаючись у коледжі, ми разом ходили на вечірки, де мені рідко вдавалося завести невимушену розмову з хлопцями. А от у Кароліни з цим проблем не було — здавалося, вона просто випромінює харизму. Спочатку Кароліна нібито не привертала багато уваги, але врешті-решт усі потрапляли під її чари. Вона розповідала, як ходила голою на медитації в Тулумі*, як крутила тоді роман зі своїм баристою, а він зранку готував їй лате з вигадливими візерунками, і як під час цієї поїздки зробила своє перше селфі з Кім Кардаш'ян. Люди хотіли бачити її в своїй компанії, хоча вона нічого навмисно для цього не робила — просто була собою. Вразивши слухачів такою шаленою преамбулою, Кароліна переходила до протокольної частини:

— Pozнайомтеся, це моя сусідка по кімнаті Саша. Вона класна.

Після цього було вже не так важливо, що перед ними стояла тиха й трохи незграбна дівчина, бо мене ж рекламувала Кароліна, а ми з нею йшли в комплекті.

Однак в агентстві я мусила покладатися тільки на себе, і це мене лякало.

— Як це працює? Звідки ви знаєте, кого і з ким знайомити?

* Тулум — популярне серед туристів місто в Мексиці.

— Сашо, візьми ручку й запиши. Це все, що тобі потрібно знати.

Пенелопа чекає, щоб я клацнула ручкою і приготувалася занотовувати. Вона сидить рівно, піднявши голову, і насолоджується тим, як я всотую кожне її слово.

— Зовнішність і статус, — каже вона повільно, стежачи, як я записую. — Зовнішність і статус. Ось що головне. Якщо вони однаково привабливі й успішні, їм не потрібні спільні інтереси. Вони одразу захочуть у ліжку й не сперечатимуться про гроші, а решта — неважливо.

— І це все?

Вона простягає руку за трюфелем, смакує ним і посміхається.

— Все. Просто, чи не так?

Зовнішність і статус... Люди що, справді такі поверхові? Мені хотілося б вірити Пенелопі, але це якось занадто просто.

— Тобто ви хочете сказати, що особистість нічого не важить?

— Звичайно, можна посперечатися, — кривить гримаску Пенелопа. — Вважай зовнішність і статус мінімальними вимогами, інакше образиш клієнта: він вирішить, що ти опустила його щаблем нижче.

Мої батьки зійшлися точно не за цим принципом, тому, здається, й розлучились. Цікаво, а ми з Джонатаном, бува, не на різних щаблях?

Зі своїм хлопцем я познайомилася в Лондоні, куди університет відправив мене на другому курсі навчання. Якось я сиділа з Кароліною у пабі в районі Шордіч, як раптом цей американець перекинув моє пиво. Щоб якось загладити провину, він запропонував купити нове, і я не могла відмовити. Адже до мене звертався блондин із темно-блакитними очима, що ставали ще виразнішими на тлі його темно-блакитного светра. Чекаючи у черзі за стійкою, я дізналася, що його звати Джонатан Колтон і що він студент-третьокурсник Колумбійського університету — а зараз теж навчається за кордоном. Особистість Джонатана виявилася ще більш приголомшливою, ніж його ефектна зовнішність. Він розповів, що працює над дослідженням з англійської літератури, в якому порівнює

архітектуру Гогвортса з реальними британськими замками, а на вихідні планує піти на історичну реконструкцію лицарського турніру. І на додачу здивував мене тим, що, взагалі-то, вивчає економіку. Хоча йому було дещо нудно розповідати мені про майбутнє літнє стажування з банківського інвестування, а наше пиво давно закінчилося, та все ж мені не хотілося припиняти розмову. Він запросив мене на лицарський турнір, і це стало нашим першим побаченням. Ось уже два роки, як ми разом.

Але – зовнішність і статус? Зрозумійте мене правильно, та це дратує. Тато вибрав маму саме за її вроду, яку я, до речі, теж трохи успадкувала: зелені очі, пишні губи, фігура «пісочний годинник». Втім, мені дісталось й татове темне неслухняне кучеряве волосся, і ніс, десь у півтора рази більший, ніж пасувало б до мого лиця. А щодо статусу, то це взагалі смішно. Джонатан – типовий успішний американець середнього класу з Вестчестера, що працює інвестиційним банкіром, а я – дівчина з сумнівною роботою, яку від повернення додому в штат Нью-Джерсі відділяє лише фінансова подушка товщиною в один чек. Тож не знаю, чи вірю я Пенелопі, але записую її слова і підкреслюю двічі.

— Отже, Сашо, коли ти здобудеш нового клієнта, запроси його випити чи поїсти. Звісно, за рахунок «Блісс». Вибери якесь спокусливе місце; найкраще підійдуть готельні бари, не такі, як у «Марріотт», звичайно, а щось типу «Бауері хотел», «Ейс хотел» та «НоуМед». Ти розумієш, про що я.

Я не розумію, про що вона.

— Все має відбуватися легко й невимушено. У клієнта не повинно складатися враження, що ти *працюєш* — ну, хіба що над тим, щоб знайти йому кохання. Не вибирай перше-ліпше місце, прояви персональний підхід. Саме там, за столиком, ти почнеш занурюватися в різноманітні історії наших клієнтів: дізнаєшся, чого саме вони хочуть, з ким вони зустрічалися, хто їм до вподоби і так далі.

— І як про це можна дізнатися?

— Починай повільно, завойовуй їхню довіру. Можливо, скажи щось про погоду чи зроби комплімент їхньому смаку. Вони мають розслабитися і почуватися комфортно.

Я згадала, як минулого тижня Пенелопа захоплювалася моєю абсолютно звичайною чорною сукнею, яку я завжди одягаю на співбесіди. Зрозуміло.

— А як же мені шукати їм пару?

Пенелопа бере зі столу золотий макбук, відкриває його і швидко скролить сторінку.

— Ось. Перш за все, дивишся по базі — її для нас минулого року створив розробник із Кремнієвої долини. У цій базі тисячі профілів як клієнтів, так і їхніх потенційних партнерів. Умикаєш параметри і відфільтровуєш їх за статтю, орієнтацією, віком, зацікавленнями, прибутками, зростом і всім, що може не підійти.

Переді мною мигтять обличчя, і я дивуюся, як багато людей вміщує ця база. Потім вихоплюю фрагменти: чоловіка з блискучою лисиною, дівчину з розпущеними золотисто-каштановими кучерями, селфі хлопця в човні з голим торсом, серйозну жінку в темно-сірому костюмі. Пенелопа швидко скролить сторінку вгору, і всі їхні обличчя зливаються в одне. Вона заходить у рядок пошуку і вводить ім'я.

— Гадаю, твоєю першою клієнткою буде Мінді Каплан. Вона нещодавно зареєструвалася, і мені здається, ви швидко знайдете спільну мову. Ви багато в чому схожі, розумієш?

А, вона має на увазі єврейське походження? Чи типу-єврейське (я ж бо не ходила до синагоги з часу бат-міцва*, що було майже десять років тому). Пенелопа зупиняється на портретному фото симпатичної брюнетки з яскраво-рожевою помадою:

— Мінді 35 років. Працює на телебаченні на керівній посаді. П'ять років тому хотіла вийти заміж, народити дітей... розумієш? Красива, розумна, справжня запальничка.

* Бат-міцтва — прийом 13-літніх дівчаток у доросле юдейське об'єднання.

Я нахиляюся, щоб роздивитися її профіль. Спочатку з'являються числа: зріст — 1,55 м, заробляє 150 тисяч доларів на рік. Певно, живе в спальному районі, в будинку з ліфтом. Серед її інтересів — телебачення, живопис, астрологія, вихідні на острові Мартас-Віньярд, а також добродійні збори на освіту для дівчаток і лікування дітей від раку. Вона не вибере чоловіка, якщо він «має неєврейське походження (пробачте), не готовий до серйозних стосунків, недостатньо охайний і має погані манери». У графі «Що я шукаю» вона пише: «Я люблю свою роботу і досягла в ній значного успіху, однак материнство — це найважливіше. Сім'я завжди була для мене на першому місці. Сподіваюся, такі ж пріоритети будуть у мого партнера». Здається, Мінді написала ці слова з ноткою відчаю, але так щиро. Вона мені подобається.

— У нас дуже велика база, однак уявімо, що ідеального хлопця для Мінді ти одразу не знайшла. Тоді вільних чоловіків тобі доведеться шукати самостійно.

Так я і думала. Ходитиму на найкрутіші місцеві вечірки в пошуках холостяків і грайливо додаватиму їхні номери у свій маленький чорний айфон. Жах на сто відсотків. Я ще ніколи так не зустрічалася. До Джонатана в інституті журналістики я спілкувалася хіба що із однокурсниками-всезнайками, які завжди мали свою думку з приводу музики, наркотиків та інших речей, про які вони читали у «Vice». Я примудрилася прожити чотири роки в Нью-Йорку, по-справжньому не занурившись у місцеве романтичне життя.

— Тобто просто йду і знайомлюся з людьми, так? — запитала я.

— Так, у тебе вийде. У нас є справжня профі, Джорджі — консультантка, з якою ти згодом познайомишся. Якось у неї була клієнтка, якій у чоловіках бракувало почуття гумору її колишнього хлопця, тож Джорджі ходила на заняття зі стендапу, аж доки не зустріла потрібного кандидата. Інший її клієнт хотів познайомитися з індією, тож вона пішла на зібрання до індіїстського храму. А минулого Дня Праці вона провела вікенд у Массачусетсі, в Гаяніс-Порті, шукаючи Кеннеді.

Що?

— І як, знайшла?

— Кеннеді?

— Так.

Пенелопа стискає губи.

— Ну, по факту це був його троюрідний брат, але знайшла. Розумієш, Джорджі дбає про своїх клієнтів, як про найліпших друзів. Вона зі шкіри пнеться, щоб знайти їм ідеального партнера.

— Певно ж, так і має бути? — я починаю хвилюватися. Я вже не зовсім розумію, у що вв'язалася.

— Звичайно, любя! Однак є і простіші способи.

Пенелопа бере телефон. На його залоченому екрані — біле тло із логотипом «Блісс» кольору морської хвилі, як у Tiffany, а дві стилізовані літери «Б» туляться одна до одної, наче губи. Пенелопа вводить пароль.

— Tinder, Hinge, Bumble, TheLeague, Raya, CoffeeMeetsBagel, OkCupid, Her, BeLinked, JDate, JCrush, JSwipe, Match.com, E-Harmony*... мені продовжувати?

— У вас є профілі на кожному з них? — скептично запитую я.

— Звичайно. В тебе будуть теж. Це одна з причин, чому ми наймаємо двадцятирічних консультанток: молоді обличчя — найкраща наживка на сервісах знайомств.

— А які ще причини?

Вона сміється:

— Ми намагаємося брати тих, у кого за минулі десять років був секс. Нашим конкуренткам за шістдесят.

— А-а, — я навіть не знаю, що сказати. Так, за останні десять років у мене був секс. Узагалі, типу, вчора. — Я просто подумала... Чи не простіше зустрічатися з людьми особисто?

— Звичайно, ти *можеш* бігати по всьому місту, — припускає Пенелопа, невпевнено схиляючи голову набік. — Але так роблять наші клієнти, і, вочевидь, це не діє. Не працює для них — не спрацює і для нас. Сайти і застосунки для знайомств

* Популярні сервіси знайомств.

пришвидшують процес: сьогодні вранці, коли ти прийшла, я одночасно спілкувалася з десятком чоловіків.

— З десятком?!

— Є Джої, професійний тенісист. Його фетиш — старші жінки, — загинає пальці Пенелопа. — Він точно не підходить. Ми не хочемо, щоб до наших прекрасних леді ставилися як до меблів. Юрист Ендрю — цей ніби нічого, можливо, трохи нудний. Рафаель міг би комусь підійти, але, здається, йому потрібні лише відбірні красуні. Я ще збираю про нього інфу, але ці довгоногі моделі, яких він обіймає на кожній фотці, мені не подобаються. Стривай, маю прочитати, — каже вона, вказуючи на телефон.

Закусивши губу, директорка «Блісс» спритно друкує повідомлення у якомусь невідомому мені месенджері. Я спостерігаю за тим, як усмішка грає на її губах, ніби вона фліртує в реальному житті. Здається, що між її невимушеним пінапівським луком у вівторок і сьогоднішньою сухою оцінкою випадкових онлайн-співбесідників — відстань як від Землі до Сонця. Тож це тепер моє життя? В офісі тихо, і я зненацька починаю уявляти, як день за днем просиджую тут, на цьому безглуздому оксамитовому дивані, друкуючи повідомлення дорослим незнайомим чоловікам. Невже це справжня робота? Я проводжу рукою по дивану, гладячи його «проти шерсті».

Пенелопа голосно хихоче з наступного меседжа:

— Рафаель стверджує, що переспав із двома моделями Victoria's Secret. Та хто ж його такого захоче! — Вона нахиляє до мене екран, і все стає зрозуміло: на мене дивиться хлопець з рідкими жмутками темного волосся. Йому 27.

— Ой ні.

— Все нормально, можеш посміятися, — підтримує Пенелопа. — Більшість із них все одно брехуни й поганці.

— А з жінками ми не переписуємося?

— Переписуємося: із наших клієнтів 60% складають жінки і 40% — чоловіки. Однак гетеросексуальних жінок важче знайти на сайтах знайомств, тому що наші консультантки тієї ж статі. Пари для чоловіків ми зазвичай знаходимо через наші особисті канали.

— А хіба не можна зареєструватися як чоловік і так само шукати пару?

— Технічно можна, але ми рідко робимо фальшиві акаунти. Підбираючи кандидата, ти дієш нібито від власного імені: це твоє обличчя, твоє життя. Що більше правди, то природніше виходить.

Пенелопа повертається до повідомлень, а я чую, як відчиняються вхідні двері: хтось щебече «привіт», і дерев'яною підлогою цокотять підбори. За мить до вітальні заходять дві дівчини. Пенелопа відволікається від телефону, встає і повагом підходить обійняти кожному. Всі вітаються, доки я зніяковіло чекаю на знайомство.

— Дівчата, це Саша, наша нова працівниця. А це Джорджі та Елізабет.

Джорджі — крихітна на зріст, у чоловічій смугастій сорочці на гудзиках, пом'ятій, наче вона знайшла її вранці у холостяцькій квартирі. Сорочка спадає до середини стегна, грайливо відкриваючи тільки краєчок шортів, обшитих чорним шовковим мереживом. Її волосся нашвидкуруч зібране у вузол. Джорджі швидко окидає мене поглядом і стримано вітається посмішкою, повертаючись до розмови з Пенелопою.

Елізабет — повна протилежність Джорджі: вона зустрічає мене міцним рукостисканням і щирою усмішкою. Дивлячись на її коралову сукню-футляр, я думаю, що таку одягнула б Анна Вінтур*, щоб наполохати виснажену дієтами асистентку. На відміну від Джорджі, Елізабет зі мною розмовляє:

— Тобі тут сподобається, — звертається вона легко й невимушено як людина, яка вміє вести світські бесіди.

Я боюся їй сказати, що ніколи не робила такого раніше, але все-таки зізнаюсь. Коли я знервована, завжди набалакую зайвого. Здається, їй байдуже — і до мого бурмотіння, і до браку досвіду.

— Заради цієї роботи я кинула навчання на юрфаці й жодного разу не пошкодувала.

* Анна Вінтур — легендарна редакторка американського «Vogue», яка прославилася жорстким стилем керівництва.